

UZASADNIENIE

Orzeczeniem z dnia 27 sierpnia 2008 roku (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. postanowił zaliczyć J. D. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ponadto stwierdził, że orzeczony stopień niepełnosprawności ma charakter stały, zaś przyczyną niepełnosprawności są schorzenia o symbolu 07-S. Zespół nie stwierdził spełnienia przez wnioskodawcę przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2005 r. Nr 108, poz. 908). W uzasadnieniu orzeczenia wskazano, że J. D. wymaga częściowej pomocy w pełnieniu ról społecznych.

Na skutek kolejnego wniosku J. D. (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w S. w dniu 29 października 2014 r. odmówił wydania orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, uzasadniając, że załączona do wniosku dokumentacja medyczna i bezpośrednie badania lekarskie nie wskazują na pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawcy.

W wyniku odwołania J. D., który domagał się zaliczenia go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń narządu ruchu, Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. w dniu 16 stycznia 2015 r. wydał orzeczenie, którym utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie Zespołu (...). Nie stwierdził zmiany stanu zdrowia wnioskodawcy w stosunku do ocenianego uprzednio, uznał, że J. D. pozostaje osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym z powodu schorzeń o symbolu 07-S.

Od wyżej wymienionej decyzji odwołał się J. D. wnosząc o zakwalifikowanie do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzeń o symbolu 05-S. w uzasadnieniu podniósł, że od 2010 r. ma kłopoty ze stawami kolanowymi. Przeszedł operację torbieli podkolanowej lewej nogi w marcu 2014 r. Następnie w maju operację łąkotki przysiadkowej, a w czerwcu operację ze wstawieniem protezy stawu kolanowego. Odwołujący domagał się przyznania mu uprawnień do korzystania z miejsc parkingowych dla osób niepełnosprawnych. Wskazał, że korzysta z aparatu słuchowego i leczy się na kamicy nerkowa i nadciśnienie.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w S. wniósł o oddalenie odwołania w całości wywodząc jak w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

J. D., urodzony (...), jest z wykształcenia technikiem mechanikiem. Obecnie przebywa na emeryturze.

Niesporne, a ponadto ocena zawodowa k. 85-85v. akt rentowych.

Od wielu lat uskarża się na osłabienie słuchu. W związku z tym stosuje aparat słuchowy. Porusza się o kuli po przebytej alloplastyce lewego stawu kolanowego. Nosi okulary w związku z pogorszeniem wzroku. Leczy się w związku z chorobą wieńcową.

Dowód:

- ocena funkcjonowania społecznego – k. 15 i 28-29 akt rentowych,
- dokumentacja lekarska – k. 12a akt rentowych,
- informacja dla lekarza kierującego – k. 4,
- zlecenie na zaopatrzenie w wyroby medyczne – k. 5,
- audiogramy – k. 6-10.

U J. D. obecnie występuje głęboki odbiorczy niedosłuch ucha lewego przy dobrym słuchu w pasmie istotnym dla rozumienia mowy w uchu przeciwstawnym. Niedosłuch nie rokuje poprawy, ale nie powoduje niepełnosprawności J. D. przy sprawnym uchu prawym.

J. D. choruje na stabilną chorobę wieńcową, nie ma przy tym cech niewydolności wieńcowej. Cierpi na nadciśnienie tętnicze. Ma łagodny przerost gruczołu krokowego. W roku 2004 przeżył operację pomostowania aortalno-wieńcowego a w 2014 roku endoprotezoplastykę stawu kolanowego lewego z dobrym wynikiem klinicznym, która poprawiła sprawność motoryczną J. D..

Schorzenia kardiologiczne powodują u J. D. umiarkowany stopień niepełnosprawności na stałe. Nie stwierdza się natomiast u J. D. istotnego upośledzenia funkcji narządu ruchu.

Dowód:

opinia biegłej z zakresu otolaryngologii – k. 32,

opinia biegłych z zakresu ortopedii i chorób wewnętrznych – k. 49-50,

opinia biegłej z zakresu neurologii – k. 69-69v.

Sąd zważył, co następuje

Odwołanie okazało się nieuzasadnione. Analiza zebranego materiału dowodowego nie dała bowiem podstaw do uznania za błędną oceny stopnia niepełnosprawności odwołującego się dokonanej w zaskarżonym orzeczeniu.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U.2011.127.721.j.t.) rozróżnić można trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji. (art. 4 ust. 1 ustawy). Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (art. 4 ust. 2 ustawy). Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu powodującą w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną lub mającą ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub techniczne. (art. 4 ust. 3 ustawy).

Standardy w zakresie kwalifikowania do poszczególnych stopni niepełnosprawności, uregulowane zostały w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 15 lipca 2003r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności (t.j. Dz.U. 2015.1110). I tak zgodnie z rozporządzeniem: niezdolność do pracy oznacza całkowitą niezdolność do pracy zarobkowej z powodu fizycznego, psychicznego lub umysłowego naruszenia sprawności organizmu (§ 29 ust. 1 pkt 1), konieczność sprawowania opieki - całkowitą zależność od otoczenia polegającą na pielęgnacji w zakresie higieny osobistej i karmienia lub w wykonywaniu czynności samoobsługowych, prowadzeniu gospodarstwa domowego oraz ułatwiania kontaktów ze środowiskiem (§ 29 ust. 1 pkt 2), konieczność udzielania pomocy, w tym pomocy w pełnieniu ról społecznych – zależność od otoczenia wymagającą wsparcia w czynnościach samoobsługowych, w prowadzeniu gospodarstwa domowego, współdziałania w procesie leczenia, rehabilitacji, edukacji oraz w pełnieniu ról społecznych właściwych dla każdego człowieka zależnych od wieku, płci, czynników społecznych i kulturowych (§ 29 ust. 1pkt 3), czasowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – konieczność udzielania pomocy, o której mowa w § 29 ust.1 pkt 3 w okresach wynikających ze stanu zdrowia (§ 30 ust. 1 pkt 1), a częściowa pomoc w pełnieniu ról społecznych – wystąpienie co najmniej

jednej okoliczności, o której mowa w § 29 ust. 1pkt 3 (§ 30 ust. 1pkt 2), istotne obniżenie do wykonywania pracy – naruszoną sprawność organizmu powodującą ograniczenia w wykonywaniu pracy zarobkowej znacznie obniżające wydajność pracy na danym stanowisku w porównaniu do wydajności, jaką wykazują osoby o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną (§ 31 ust. 1 pkt 1), ograniczenia w pełnieniu ról społecznych – trudności doświadczane przez osobę zainteresowaną w relacjach z otoczeniem i środowiskiem według przyjętych norm społecznych, jako skutek naruszonej sprawności organizmu (§ 31 ust. 1 pkt 2), zaś możliwość kompensacji ograniczeń – wyrównywanie dysfunkcji organizmu spowodowanej utratą lub chorobą narządu odpowiednio przez przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (§ 31 ust. 2 rozporządzenia).

Zgodnie z art. 8 ust 3a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. 2012.1137 j.t.) kartę parkingową wydaje się osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się.

W rozpoznawanej sprawie niespornym było, iż wnoszący odwołanie jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym na stałe z powodu chorób układu krążenia.

Wniosek taki potwierdziła dopuszczona w niniejszym postępowaniu opinia biegłego z zakresu chorób wewnętrznych G. K., który jednoznacznie kwalifikował odwołującego się do grona osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności na stałe. W tym zakresie opinia biegłego nie była kwestionowana przez żadną ze stron, co przy braku innych okoliczności mogących podważyć jej wiarygodność czy rzetelność sporządzenia pozwoliło uznać ją za miarodajną dla poczynienia ustaleń faktycznych w sprawie.

Odmienne rzecz się miała z oceną stanu narządu słuchu powoda. W tym zakresie biegła z zakresu otolaryngologii E. B. w wydanej opinii stwierdziła brak u J. D. deficytów słuchowych mogących powodować jakikolwiek stopień niepełnosprawności. Ta opinia również nie wzbudziła zastrzeżeń stron lub Sądu. Stąd też posłużyła jako podstawa dla przyjęcia ustaleń faktycznych w zakresie, w jakim wskazuje, że choroby słuchu nie powodują ustalonego umiarkowanego stopnia niepełnosprawności J. D..

Spornymi w sprawie pozostawały, pomimo wyżej ustalonych kwestii bezspornych: zakres schorzeń powodujących wskazany stopień niepełnosprawności J. D. oraz ich wpływ na możliwość poruszania się odwołującego się w odniesieniu do uprawnień tzw. karty parkingowej.

J. D. podnosił, że umiarkowany stopień niepełnosprawności powodują u niego schorzenia narządu ruchu (05-R) oraz że stopień ich nasilenia wymaga przyznania mu uprawnień związanych z możliwością parkowania pojazdu w miejscach wyznaczonych dla osób niepełnosprawnych ruchowo.

Z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii A. K. i neurologii A. R. wynika bowiem, że schorzenia odwołującego się nie powodują umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Opinie biegłych, wydane po badaniu przedmiotowym odwołującego się oraz analizie dostępnej dokumentacji medycznej dotyczącej stanu jego zdrowia (której rzetelność i wiarygodność nie były podważane przez strony i nie budziły wątpliwości sądu) są jasne, pełne i spójne, a ich wnioski w sposób logiczny i przekonujący umotywowane. Biegli szczegółowo opisali stan zdrowia odwołującego się istniejący w dacie badań (stan ogólny, ruchomość kręgosłupa i kończyn), postawili rozpoznania korespondujące z odnotowanymi w dokumentacji medycznej badanego oraz wyjaśnili, dlaczego nie znajdują podstaw do uznania u niego niepełnosprawności umiarkowanego stopnia (wskazali tu na brak upośledzenia funkcji samodzielnego poruszania się). Wszystko powyższe, przy uwzględnieniu nadto, iż biegli to wysokiej klasy fachowcy o wieloletnim doświadczeniu zawodowym, także klinicznym, wieloletniej praktyce orzeczniczej i specjalnościach odpowiednich do schorzeń odwołującej się znajdujących potwierdzenie w złożonej dokumentacji medycznej, nakazywało uznać ich opinie za rzetelne i wiarygodne, a w konsekwencji podzielić zawarte w nich wnioski nie znajdując żadnych podstaw do ich kwestionowania.

Do odmówienia wiary wnioskowi opinii nie mogą prowadzić zarzuty zgłoszone przez odwołującego się a koncentrujące się na podkreślaniu posługiwania się protezą lewego kolana. Sąd zważył bowiem, że jak zauważyli biegli zabieg

przeszczepienia odwołującemu się lewego stawu kolanowego doprowadził do poprawy jego stanu w obszarze samodzielnego poruszania się. Uprawnienia związane z wydaniem karty parkingowej mogą natomiast zostać przyznane osobie niepełnosprawnej w stopniu umiarkowanym i jednocześnie mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. W przypadku odwołującego się zarówno dokumentacja medyczna jak i wyniki badania przedmiotowego na występowanie tak poważnych deficytów nie wskazują. W rezultacie nie sposób uznać, że odwołujący się spełnia przesłanki do wydanie karty parkingowej określone w art. 8 ust. 3a Kodeksu drogowego. O ile bowiem odwołujący się ma ograniczenia w poruszaniu się, o tyle też nie osiągają one poziomu istotnego – J. D. nie porusza się na wózku inwalidzkim i nie korzysta z pomocy innych osób w trakcie chodzenia. Z uwagi na zastosowane leczenie nie wymaga wsparcia w poruszaniu się ze strony innych osób, co przesądza o braku niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym z powodu schorzeń narządu ruchu.

Sąd zauważył, że przednie przyznanie odwołującemu się uprawnień wynikających z tzw. karty parkingowej miało miejsce w poprzednio obowiązującym stanie prawnym i nie ma wpływu na obiektywną ocenę zdolności poruszania się przez wnioskodawcę w chwili obecnej.

Mając na uwadze powyższe Sąd, w oparciu o art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie jako nieuzasadnione.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...),
3. (...).

26 października 2016 r.